

מקור המאמר בזוהר פרשת haulotk דף קמ"ה ע"ב – קמ"ט ע"א
נס יציאת מצרים

רבי אבא פתח, (מלימט פט) **אשרי** העם יודעי תרואה ה' באור פניך יהלczן. הפסוק הזה פרשווהו, אבל בא ראה, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה הקדושה, ולמדם דרך להתקבך בו, ולשمر מצות התורה לזכות בהן לעוזם הבא, וקרbam בשעה שיצאו ממצרים, ואחרם והעלם להאחו בשם, אחרת, והעלם להאחו בשם, ואנו נקראו בני ישראל בני חוריין מהכל, שלא ישבו מחת רשות אחרת, והעלם להאחו בשם, שעלה על הכל, ששולט על עליונים ותחתונים.

ומסתוק אהבתם קרא להם (שמות ז) בני בכרי ישראל, כדגמה של הקדשה עליונה. (ועל זה) הרג (הרגו) כל בכור שלמעלה ומטה, והתר קשרים ואסורים של עליונים ותחתונים כדי להוציאם, ועשאם בני חוריין מהכל. ועל זה לא רצה הקדוש ברוך הוא לא מלאך ולא שרף, ידע לא בנה ומן מען פלא, ולמשרי אסירים, ולא בידן.

רבי אבא פתח, (תהלים פט) **אשרי העם יודעי תרואה** יי' באור פניך יהלczן. האי קרא איקמו, אבל תא חוץ, ובאיין אינון ישראל, רקידשא בריך הוא יב לון אורייתא קידישא, (דף קמ"ט ע"א) ואוליפ לון ארוחוי, לאתדקא ביה, ולמייטר פקידי לאורייתא, למוצבי בהו לעלמא דאתה. וקריב להו בשעתה דגפקו ממצרים, דהא כדיין אפיק לון מרשותה אחרת, וסליק לון לאתאחד בשמייה, וכדיין אקרין בני ישראל, בני חוריין מכלא. שלא יתבו תחות רשותה אחרת, וסליק לון לאתאחד בשמייה, דסליק על כלא, דשליט על עלאין ותתאיין.

ומגו רחימותה דלהו, קרא לון (שמות ז) בני בכורי ישראל, בגונא (קידישה) עלאה ועל דא. קטל (ס"א וקטל) כל בכור הלעילא ותתא, וישראל קטירין ואסירים דעלאיין ותתאיין, בגין לאפקא לון, ועבד לון בני חוריין מכלא. ועל דא לא בעא קידשא בריך הוא, לא מלאה, ולא שרף, אלא איה. ועוד, דהא איה ידע לא בנה ומן מען פלא, ולמשרי אסירים, ולא איניון ברשותה דשליחא אחרת אלא בידיה. אלא רק הוא. ועוד, שהרי הוא ידע להבחן ולדעת הכל ולתיר שליה אחר,

תא חוי, בהו **ליליא** דבעא קדשא בריך הוא **לקטלא** כל איזון בכורי כמה דאתמר, **בשעתא** דרמש **ליליא**,atto מזמריין לזרעא כמה, אמר לון, לאו עידן הוּא דהא שירתא אהרא, מזמריין בני בארעא.

בשעתא הדתפלייג **ליליא**, אתער רוח צפוז, וקידשא בריך הוא כדין עבר ניקמיין, וישראל עבדין שירתא בקול רם, (ס"א יישראלי מזמריין ואמריין היליא בקול רם) ובדין עבר לון בני חורין מבלה, ומלאין עליאי, וכל משרין כליהו, והוא צייתין להו לקליהון דישראל. בתר דאתג'רו, רישומו לכתיהו, מההוא דמא, ומדמא דפסחא, בתלה רישימין. (שםות יב) על המשקוף ועל שתי המזוזות.

מאי טעמא. הא אוֹקְמוֹה בְּגִין דָאַיָּהוּ רְשִׁימָא קדיشا, ומהבלא כדר איהו נפיק, וחמי ההוא דמא דהוה רשים על ההוא פתחא, חיים עליהו דישראל, הרא הוא דכתייב ופסח יי על הפתח וגו'.

זהו שפטות ופסח ה' על הפתח וגו'.

בא ראה, באותו לילה שרצה הקדוש ברוך הוא להרג כל אותם בכורות כמו שגאמר, בשעה שירד הלילה, באו מזמרים לזרע לרפנוי. אמר להם, לא זמן הוא, שהרי שירה אחרת מזמרים בני הארץ.

בשעה שנחלק הלילה התעוררה רוח צפון, ואז עשה הקדוש ברוך הוא נקמות, ויישראל עושים שירה בקול רם, (ישראל מזמרים ואמורים תלל בkol ram) ואז עשותם בני חורין מהפל, ומלאכים עליונים וכל מרכבותיהם הי מקשיבים להם לקליות ישראל. אחר שנמולג, רישומו את בתיהם מאותו דם ומדם הפסח בשלשה רשומות: שם יב על המשקוף ועל שתי המזוזות.

מה הטעם? הרי פרשנה, מושם שהוא רשם קדוש, והmeshachit כשהוא יוצא ורואה אותו דם שהיה רשום על אותו פתח, חס על ישראל.

ספר אור הדור (עמוד 294)

ינ) חכמת הקבלה יכnis אהבה ויראת השם בלב האדים – ואשרי למי שיופה לה ובעננו (מיוחר העם שלא להרחק מחכמת הקבלה ארבעה וארבעה יגיא חזק לנשנתו מי שלא למד חכמה זו) למועד חכמת הקבלה אשרי איש שוכחה ליה לראות בנסיבות השם ולבקר בהיכלו, וכך אמר כלו, כי החכמה זו יכnis אהבה ויראת השם בלב האדים, וראייתי הרבה בני אדם פורשים מלפנים לפידס וללמוד חכמת הקבלה, באמרם: הנשתרות להשם אלקינו והונגולות לנו, בודאי האנשים האלה אינם זוכין לנשמה כמו שלומד סתרי התורה מבאר בפרדס בשער עשר ולא תשע פרק חמישי, הביא רעיא מרימנא: